

## Hồi Thứ Bốn Mười Ba

### HÀ LẠC BÁT TÔNG

**Đ**ôi mắt Cừu Cốc sáng tựa sao băng, vừa nhìn qua đã nhận ra đấy là nhân vật trong Hà Lạc Bát Tông. Chàng gật đầu hỏi:

– Sao chư vị biết tại hạ ở đây?

Tuyệt Địa Khách cung thân kính cẩn:

– Thuộc hạ chúng tôi phụng mệnh đến đây.

Cừu Cốc ngẫm hiểu đây cũng là do Thái Bạch Tiên Ông liệu đoán mà sai họ đến để tìm kiếm chàng luôn tiện hầu hạ.

Đông Hải Song Hung vốn muốn ra tay chế ngự Cừu Cốc một phen, nào ngờ lưng chừng đã bị Hà Lạc Bát Tông đánh rớt, biết ngay nội lực của đối phương không phải tầm thường, hơn nữa đối phương lại có thêm bốn người, nên không dám liều lĩnh.

Sau khi trả lời câu hỏi của Cừu Cốc, Tuyệt Địa Khách lại cung thân tiếp:

– Bọn yêu quái hải ngoại dám cả gan xâm phạm đến Thủ Lãnh, tội ấy không thể dung thứ. Xin cho phép thuộc hạ dẹp bọn chúng trước đã.

Nói dứt ông ta liền quay sang điểm mặt Song Hung:

– Lão phu lâu nay từng nghe hai người hung tàn khôn tả. Tiếc vì đường xá xa xôi nên không tiện lo đến, không ngờ nay các người lại dẫn thân vào đất trung nguyên, đó chẳng qua cũng do số trời vậy.

Đông Hải Song Hung nghe nói trợn trừng đôi mắt quát:

– Các người là ai? Sao dám cả gan lớn lớn như thế, mau báo danh cho ta nghe nào.

– Lão phu Hà Lạc Bát Tông Tuyệt Địa Khách, minh hữu trong Phổ Kiếm Minh.

Trường Kinh công tử đứng lên xen lời cười khẩy nói:

– Minh chủ Phổ Kiếm Minh đã ký kết liên hiệp với Vô Nhân Đảo Chủ, giờ các người tự nhiên lại đi phá hoại điều ước. Bốn công tử cần phải hỏi rõ thủ lãnh người xem đấy là có ý gì vậy?

Tuyệt Địa Khách mới nghe qua giựt mình, nhưng lập tức hiểu ngay cười lớn:

– Có lẽ các người đã gặp tà ma giả mạo, chứ thủ lãnh của bốn minh đâu phải là hạng người đi bắt tay với bọn ác ma hải ngoại sao.

Trường Kinh công tử cười nhạt nói:

– Bốn công tử không đấu cãi với người làm gì, đợi lúc gặp thủ lĩnh của người rồi mới hiểu lời nói ấy là thật hay giả.

Đông Hải Song Hung tiếp lời quát lớn:

– Việc hôm nay không thể bỏ qua được, để ngu huynh đệ đẹp bọn thất phu này đã. Công tử cứ đến giữ lấy con nhỏ ấy đi.

Lời vừa dứt thì hai thân hình cũng đã song song nhảy tới, nhằm vào Tuyệt Địa Khách đánh ra. Bốn luồng khói đen từ trong tay hai người như một lưới nhện trùm tỏa vào đối phương.

Hà Lạc Bát Tông vốn là tám đại hộ pháp trong Phổ Kiếm Minh trước kia, công lực tinh thâm, võ công trội hơn bọn mình hữu rất xa.

Thấy khí thế của Song Hung vô cùng dũng mãnh, Tuyệt Địa Khách vẫn không hề tránh né, tay áo rộng phất ra, một trận cuồng phong ào ào thổi tới, tiếp theo ba chưởng tuyệt chiêu, lập tức phá giải màn khói đen của Song Hung biến đi vô hình vô dạng. Song Hung đang lơ lửng trên không, cũng bị kinh lực đánh cho rối xuống.

Song Hung đâu dễ chịu thua, càng thêm giận dữ hét lên một tiếng, bốn bàn tay lại liên tiếp đánh vào người đối phương.

Cừu Cốc sợ Tuyệt Địa Khách có bề kém vế, nên quay sang Phan Vũ Khách đang đứng bên ra lệnh:

– Phan tiên bối ra đối phó với Song Hung đi.

Phan Vũ Khách nghiêng mình vâng dạ, thân hình lập tức tung ra như một mũi tên bay, cũng may nhằm lúc Song Hung đang phát chưởng đánh tới. “Bùng, bùng” hai tiếng vang lên, cát bay đá chạy, bốn người đã phân ra làm hai cặp đấu nhau.

Trận đấu giờ đây không như lúc nãy. Đông Hải Song Hung biết đã gặp phải cường địch, nên tận dụng hết sức bình sanh, chiêu thế phát ra vô cùng lợi hại.

Trường Kinh công tử nghe Song Hung nhắc đến mới nhớ lại việc Vương Phổ Anh, rẹt một tiếng, cây quạt vươn ra, đoạn từ từ bước đến bên nàng.

Ấn tượng của Vương Phổ Anh đối với Cừu Cốc giờ đã thay đổi hẳn. Nàng biết chàng không phải hạng tầm thường, nên cứ đứng sát bên. Mắt thấy Trường Kinh công tử đang đi đến, nàng cũng giả vờ không hay biết, mỉm cười nói với Cừu Cốc:

– Nhị vị tiên bối liệu có thể dẹp nổi hai quái vật ấy chẳng?

Mắt Cừu Cốc vẫn nhìn nơi trận đấu, cười khẽ trả lời:

– Trong vòng năm mươi chiêu trở lại, hai quái vật ấy sẽ bị bại ngay.

Vương Phổ Anh cũng chăm chăm nhìn vào trận đấu, thấy Song Hung khí thế ác độc, còn bên Tuyệt Địa Khách thì lại thủ nhiều công ít, không thấy có điểm nào chứng tỏ Song Hung yếu thế cả. Nhưng giờ nàng rất tin tưởng nhãn quan của Cừu Cốc, gật gật đầu nói:

– Em rất tin tưởng sự nhận xét của chàng.

Lúc này Trường Kinh công tử đã hiểu lắm và ghen tương, giờ thấy họ nói chuyện thân mật như thế, khác gì lửa đổ thêm dầu, liền cất tiếng cười khiêu khích nói:

– Tiểu tử, người chớ vội đắc ý, có gan thì đấu với bốn công tử vài chiêu xem sao nào.

Cừu Cốc đã nghe tin Vô Nhân Đảo Chủ đang định đem thế lực phát triển vào trung nguyên, võ lâm các phái ai ai cũng đều sợ sệt. Hôm nay may mắn gặp họ nơi đây, có thể thừa dịp thử võ công xem lợi hại dường nào, nên chàng cười khinh nói:

– Nếu người thấy thú, tại hạ xin chiều ý vậy.

Hà Lạc Bát Tông Bôn Tiêu Khách vội vã bước lên hai bước lớn tiếng nói:

– Bọn hải ngoại tiểu ma đầu đáng để cho thủ lĩnh phải ra tay, xin nhường cho thuộc hạ ứng phó được rồi.

Cừu Cốc mỉm cười khoát tay:

– Tiền bối chớ có ra tay. Bốn tọa đang có dự định.

Trường Kinh công tử cười khinh khỉnh:

– Thì cứ đồng tiến lên đi để bốn công tử khỏi phí thì giờ đối phó từng người một.

Bôn Tiêu Khách giận dữ, đang định đưa tay đánh ra, Cừu Cốc nhẹ nhàng nắm lấy tay ông lại:

– Bọn cuồng vọng như vậy, đầu cần nóng giận cho uống hơi.

Nói đoạn chàng cất bước đi đến trước mặt Trường Kinh.

Trường Kinh tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng vẫn có ý sợ sệt. Chàng biết Cừu Cốc chỉ huy nổi bọn cao thủ như hạng Hà Lạc Bát Tông thì thế nào võ công cũng không thể kém.

Cừu Cốc đi đến còn cách Trường Kinh độ trượng ngoài, liền dừng bước lại cung tay nói:

– Người với ta vốn không cừu oán, tốt hơn miễn đi trận đánh hôm nay, kéo một khi đã ra tay, thì khó thể tránh việc chết chóc.

Trường Kinh công tử cười ha hả:

– Miễn đi trận đấu này đâu phải khó gì, cứ để Vương Phổ Anh cho mỗ đem đi thì mọi việc thấy đều êm xuôi cả.

– Người lấy cớ gì để đem nàng đi?

– Bốn công tử thích nàng.

– Nhưng tiếc rằng cha nàng cùng nàng không thích người được.

– Phàm hễ ai được bốn công tử thích là đủ. Mặc cho họ có chịu hay không, cũng tính như là của bốn công tử rồi vậy.

Trường Kinh công tử vốn ngang ngược nơi hải ngoại đã quen, hễ cô gái nào xem lọt vào mắt, chàng liền tìm cách bắt đoạt cho được. Nhưng câu nói này lọt vào tai Cừu Cốc, đã khiến chàng tức giận, lớn tiếng quát:

– Người chớ nói bậy. Nên hiểu đây là trung nguyên chứ không phải nơi hải ngoại của người. Không thể để cho người tự tung tự tác được đâu.

Trường Kinh công tử nghinh mặt cười dài:

– Chớ nói đông dài vô ích, chúng ta cứ dùng võ lực để phân phải trái vậy.

– Huynh đài cử việc ra tay đi.

– Như vậy thì xem đây.

Trường Kinh công tử vốn người nham hiểm, thừa lúc Cừu Cốc chưa dự bị, lời vừa dứt thì ánh quạt cũng đã vung ra. Mười hai chiêu đều nhằm ngay các yếu huyệt hiểm tới.

Cừu Cốc sớm đã đoán biết nên ngằm chuẩn bị từ lâu. Đối với thế công của Trường Kinh, chỉ thối lui nửa bước rồi liền giữ ngay cục thế quân bình.

Một mặt chàng phát chiêu công địch, một mặt để ý dò xem thế đánh của Trường Kinh, thấy mỗi chiêu thức nào cũng không giống võ công của các phái trung nguyên, không những âm độc lạ thường, đồng thời có nhiều chiêu còn phản lại quy luật của võ lâm. Nếu không phải hôm nay chàng chính mắt chứng kiến, quyết không tin được trên đời lại có môn võ công này.

Cũng may võ công của Cừu Cốc uyên thâm bát đạt, nên mặc cho Trường Kinh công kích bằng phương thức nào, chàng cũng ung dung phá giải được. Lúc ấy thương thế của bọn Vương Phổ Trọng Hoa đã giảm bớt nhiều, nên đồng bước đến bên lược trận. Giờ họ mới biết là đã hiểu lầm Cừu Cốc, lòng không khỏi hối hận, lặng lẽ nhìn một hồi lâu mới biết là trận đấu của hai thiếu niên này chẳng khác nào như một cuộc biểu diễn võ thuật uyên thâm của hai miền trung nguyên, hải ngoại.

Phút chốc hai đàng đã đánh ra hơn ba mươi hiệp, bỗng... hai tiếng kêu thảm khốc vang lên, Đông Hải Song Hung mặt mày tái nhợt, miệng hộc máu tươi, lão đảo bước lùi ra sau, trợn trừng đôi mắt nhìn về phía bọn Tuyệt Địa Khách, đoạn dùng sức nhảy lên đầu vách phi thân ra đi mất dạng.

Tuyệt Địa Khách cùng Phan Vũ Khách đánh bại Đông Hải Song Hung, từ từ cất bước đến bên người Cừu Cốc.

Trường Kinh công tử đã biết Song Hung bị thương ra đi rồi, bỗng nhiên thu tay lại quát lớn:

– Ngưng tay!

Đoạn với giọng thù hận tiếp:

– Hôm nay các người đông người, vậy trận đấu này đợi đến hôm khác sẽ thanh toán.

Cừu Cốc cười ha hả nói:

– Đối với người, hôm nay là một bài học cảnh cáo vậy. Chúng ta đợi đến kỳ hội Thái Sơn sẽ phân hơn thua.

Trường Kinh công tử đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi cất tiếng hỏi Cừu Cốc:

– Mấy vị này đều là thuộc hạ của các hạ cả sao?

– Họ đều là minh hữu của Phổ Kiếm Minh, tại hạ chẳng qua giữ quyền thủ lãnh vậy thôi.

– Người là thủ lãnh của Phổ Kiếm Minh?

Trường Kinh công tử tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng lại cười lớn hỏi tiếp:

– Trong Phổ Kiếm Minh có bao nhiêu thủ lãnh?

Tuyệt Địa Khách trầm giọng:

– Bỏn mình thủ lãnh chỉ có một, nếu còn nữa, ấy là đồ giả mạo.

Trường Kinh công tử đưa mắt trừng ông ta một cái, đoạn liếc sang Cừu Cốc, rồi bỗng nhiên tung mình ra đi.

Một trận phong ba kể như đã chấm dứt. Vương Phổ Trọng Hoa vội vã chạy đến trước mặt Cừu Cốc lễ phép hỏi:

– Tướng công chấp chưởng Phổ Kiếm Minh đã bao lâu rồi?

Cừu Cốc tỏ vẻ ngờ ngác, thật tình đáp:

– Sự chấp chưởng Phổ Kiếm Minh của tại hạ thực tế chỉ là do lời truyền rao của một vị tiền bối thôi.

Tuyệt Địa Khách xen lời:

– Đây là ý định của Ân Chủ, không ai được hoài nghi.

Vương Phổ Trọng Hoa vội nói:

– Không dám. Không dám! Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Xin mời vào khách thính đàm đạo hay hơn.

Mọi người chầm rãi đi vào bên trong, nhường Cừu Cốc ngồi nơi chính giữa, bên tả là bọn Hà Lạc Bát Tông, bên hữu là Di Viên Thất Hùng.

Vương Phổ Trọng Hoa đứng dậy nghiêng mình chào Cừu Cốc một cái nói:

– Thuộc hạ chúng tôi lúc này thật có mắt không người, không hiểu tướng công là thủ lãnh của bỏn mình, nên có điều thất lễ, mong tướng công tha thứ cho.

Cừu Cốc cũng đứng dậy vội vã trả lễ:

– Bỏn tọa cũng không biết trang chủ là minh hữu nên mới có sự hiểu lầm vậy thôi.

Vương Phổ Trọng Hoa thở dài một tiếng nói:

– Không nói dối gì, thực tế ngu huynh đệ chúng tôi sớm đã được kim bài truyền dụ, buộc phải đi trình diện lập tức. Nhưng vì anh em chúng tôi thấy có vài điểm khả nghi, nên cố trì hoãn. Lúc ấy tiểu nữ đem theo mấy con a hoàn lên núi săn bắn gặp phải thiếu niên tự xưng Trường Kinh công tử khi nãy, chúng gây lộn với nhau, nhờ vậy mà việc đi trình diện có lý do gác lại.

Cừu Cốc vội hỏi:

– Kẻ cầm kim bài đến truyền dụ, có cho biết là ở đâu chẳng?

– Không cho biết địa điểm, chỉ buộc phải đi theo chúng.

– Lúc ấy chư vị tỏ thái độ thế nào?

– Ngu huynh đệ chúng tôi bảo rằng việc nhà còn đang lộn xộn, xin để ít hôm lo liệu xong rồi sẽ đi.

– Họ ưng thuận sao?

– Suýt gây hấn hấn giữa hai bên, nhưng sau kẻ ấy làm dịu lại cơn giận. Quyết định ít hôm nữa sẽ đến đây để bắt đi.

Cừu Cốc đứng phắt dậy:

– Như vậy thì không còn gì hay bằng, tại hạ đang lo tìm không ra tung tích của bọn chúng đấy.

Vương Phổ Trọng Hoa cùng bảy người đang ngơ ngác không hiểu gì cả. Tuyệt Địa Khách liền đem việc có người mạo nhận là thủ lĩnh Phổ Kiếm Minh để lừa gạt minh hữu theo làm vì cánh hầu hấn tiện bề xưng bá võ lâm, nhứt nhứt nói qua cho bọn Di Viên Thất Hùng nghe. Hà Lạc Bát Tông vốn là tám vị hộ pháp trong bốn minh. Cũng có thể nói là nhân vật thân tín nhất của Ân Chủ. Vương Phổ Trọng Hoa lập tức tin ngay, vội nói:

– Nguy hiểm thật! Nếu không phải thủ lĩnh đích thân đến đây, anh em chúng tôi có lẽ đã bị họ gạt rồi.

Cừu Cốc bỗng quay sang Tuyệt Địa Khách hỏi:

– Hôm nay chư vị đến Di Viên là sự ngẫu nhiên hay có nhiệm vụ gì khác?

Tuyệt Địa Khách kính cẩn đáp:

– Thuộc hạ chúng tôi được lệnh của Ân Chủ phân ra hai tốp để tìm kiếm thủ lĩnh. Giang hồ tuy đã đồn thủ lĩnh gặp nạn nơi Độc Long đàm, song Ân Chủ lại tin rằng thủ lĩnh thế nào cũng gặp sự may mắn và đoán sắp tái lai.

Cừu Cốc thở ra nói:

- Ân huệ của người ban cho tại hạ thật đã quá nhiều.
  - Giờ thủ lãnh dự định đi đâu?
  - Tại hạ phải ở lại đây ba hôm. Chư vị nếu có việc cứ tự tiện lên đường trước.
- Tuyệt Địa Khách tỏ vẻ do dự nói:

- Thuộc hạ chúng tôi với chức phận hộ pháp đâu dám rời khỏi thủ lãnh.
- Cừu Cốc nghe nói bật cười:

– Một là tại hạ chưa phải chính thức làm thủ lãnh, hai là đó chính do ý của tại hạ, vậy thì ai còn quả trách chư vị nữa?

Tuyệt Địa Khách cung thân nói:

- Thủ lãnh đã muốn nói vậy, thuộc hạ chúng tôi xin cáo từ.

Nói dứt, bốn bóng người cũng tung thân bay qua khỏi mặt tường, chớp mắt đã mất dạng.

Hà Lạc Bát Tông đã ra đi, Vương Phổ Trọng Hoa ân cần mời chàng vào đại thính dự tiệc, họ tỏ ra kính cẩn vô cùng. Trong nhóm Di Viên Thất Hùng, trừ Tôn Sơn Tú Sĩ tuổi ba mươi ngoài, còn sáu người kia, ai nấy tóc râu đều bạc. Cừu Cốc tuổi còn trẻ, được họ tôn sùng như thế, trong lòng cảm thấy áy náy, vì vậy mà buổi tiệc hôm ấy, chàng thấy không được tự do.

Lòng chàng nãy giờ cứ nhớ đến cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục, không hiểu trong ấy chứa đựng sự bí ẩn gì, nên vội vã dự xong buổi tiệc, chàng yêu cầu dành cho chàng một căn phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Vương Phổ Trọng Hoa cười nói:

- Việc này khỏi đợi đến thủ lãnh phải nói, tiểu nữ đã sớm chuẩn bị xong.

Lập tức đứng dậy dắt chàng đi qua một hoa viên, rồi đến một gian phòng sạch sẽ tĩnh mịch.

Vừa bước vào cửa, bỗng thấy bóng hồng thấp thoáng, Vương Phổ Anh như con bướm bướm, tung tăng từ trong chạy ra cười khúc khích:

- Xem em sắp đặt phòng nghỉ như thế này có được không?

Vương Phổ Trọng Hoa nghiêm nghị:

- Không mau đến bái kiến thủ lãnh. Ai cho phép người vô lễ như thế?

Cừu Cốc vội vã cười nói:

- Cám ơn cô nương. Gian phòng này đẹp lắm.

Vương Phổ Trọng Hoa thấy Cừu Cốc có vẻ mệt mỏi nên vội nghiêng mình cáo lui. Cừu Cốc bồn ba suốt cả ngày, có lẽ cũng đã thấm mệt, đang định vào giường nghỉ ngơi. Sực thấy Vương Phổ Anh vẫn đứng đấy nhìn chàng mỉm cười khiến chàng không khỏi ngơ ngác hỏi:

– Sao cô nương chưa đi nghỉ?

Vương Phổ Anh từ từ đi đến bên chàng khẽ nói:

– Lúc nãy em đã vô lễ. Chàng có chấp nhứt không?

Cừu Cốc phì cười:

– Cô nương tưởng rằng tôi là hạng người lòng dạ hẹp hòi lắm sao?

Vương Phổ Anh đứng im một hồi. Bỗng khẽ thở dài nói:

– Nếu hôm nay không có mặt chàng tại đây, hậu quả thật không biết sao mà nói cho được.

– Đã là người nhà với nhau, nói chi những lời khách sáo ấy. Lúc nãy lỡ tay làm cho cô nương bị thương, thật đến giờ tại hạ vẫn còn áy náy trong lòng.

Vương Phổ Anh cười cởi mở:

– Chàng đã bảo đừng nên khách sáo, giờ chàng lại khách sáo rồi. Nếu không phải bị tí thương khi nãy, thì đâu được may mắn uống linh đơn hiếm có của chàng.

Rồi bỗng nàng lại hỏi:

– Chàng là vị thiếu niên tài cán giang hồ, có lẽ được nhiều vị cô nương say mê lắm phải?

Cừu Cốc gật đầu, bỗng thở ra nói:

– Không dối gì cô nương, theo người ngoài xem vào, tại hạ là kẻ vinh hạnh nhứt đời. Nhưng sự thật – Ôi! Có thể nói rằng là người không may mắn chút nào.

Vương Phổ Anh kinh ngạc hỏi:

– Sao thế?

– Lúc tại hạ mới mười hai tuổi, đã bị bọn Tam cốc, Nhứt bảo làm cho nhà tan cửa nát, mẹ bị đánh rớt xuống cốc sâu, tưởng đâu đã chết. May sao còn sống lại, nhưng dung nhan vì thế mà bị hủy hoại mất. Cha của tại hạ lại bị chết một cách thảm. Đến giờ vẫn chưa tìm ra kẻ thù.

– Ôi! Thật đáng thương hại! Nhưng chàng cũng chớ nên bi thảm làm gì, thế lực của Phổ Kiếm Minh bao trùm khắp thiên hạ, sợ gì không tìm ra kẻ thù hay sao?

– Tại hạ tuy bất tài, song cũng không muốn cậy mượn người khác để giải quyết mối tư thù.

Hai người lại đứng im lặng một lúc thật lâu. Cừu Cốc gấp muốn xem xét sự huyền bí trong Khiêu Đăng Khán Kiếm lục, nên giả vờ mệt mỏi nói:

– Đêm khuya rồi, xin cô nương về phòng an nghỉ vậy.

Vương Phổ Anh đáng lẽ muốn ở lại nói chuyện với chàng một lát nữa, nhưng thấy Cừu Cốc đã có ý đuổi khách, không tiện ở lại, nàng đành từ biệt trong lưu luyến.

Sau khi Vương Phổ Anh đã đi rồi, Cừ Cốc thở phào một cái, đoạn đóng kín cửa lại, lật đật lấy cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục trong người ra xem. Thì ra bìa trái của những trang sách ấy, lại là cuốn bí kíp “Tiên Tần Võ Thuật Tập thành” những giòng chữ li ti, ấy là những lời giảng giải rành rẽ của tác giả.

Cừ Cốc vốn con nhà võ, nay được cuốn bí kíp quý báu này, mừng thôi khôn xiết. Ngay cả ngủ cũng không cần thiết đối với chàng nữa, một tay chàng cầm sách chăm chú xem, tay kia lại vung ra múa men theo lời chỉ dẫn. Mãi đến khi tiếng gà bắt đầu gáy sáng, mới lòi chàng trở về với thực tại. Về giường nằm nghỉ không bao lâu trời đã sáng tỏ.

Vương Phổ Anh như con chim sẻ, vừa chạy vừa nhảy vào phòng chàng, tiếp theo là Di Viên Thất Hùng cũng đến vấn an.

Cừ Cốc cảm thấy trong lòng áy náy, vội vã ngăn cản nói:

– Luận về tuổi tác, tại hạ là vãn bối, chư vị khách sáo như thế, thật lòng tại hạ chẳng yên chút nào.

Vương Phổ Trọng Hoa nghiêm trang nói:

– Lễ không thể bỏ qua, xin thủ lĩnh chớ nên khiêm nhường.

– Tại hạ đã nói hiện giờ chưa phải chính thức tiếp nhận chức thủ lĩnh. Nếu chư vị không có việc gì quan trọng, xin cho tại hạ được yên nghỉ nơi đây ba hôm, sau ba hôm mà kẻ truyền lệnh không thấy đến, tại hạ xin kiêu từ.

Di Viên Thất Hùng đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi đồng thanh nói:

– Thủ lĩnh đã muốn yên tĩnh, thuộc hạ không dám quấy rầy nữa. Xin mạn phép kiêu lui.

Lời dứt thì họ đều nghiêng mình chào rồi cất bước đi ra khỏi phòng.

Cừ Cốc trông cứ nghĩ đến cuốn bí kíp, nên cũng chẳng thềm khách sáo, gật đầu đáp lễ. Không ngờ gật được mấy vị tiền bối, nhưng khó qua mắt nàng thiếu nữ Vương Phổ Anh, đôi mắt tròn xoe, nàng mỉm cười nói:

– Sao chàng không thích nói nói chuyện với họ?

– Tại hạ không có ý đó, chỉ vì muốn yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Phổ Anh cười lớn:

– Sợ không phải chỉ muốn yên tĩnh đâu.

– Cô nương tưởng còn việc gì khác nữa sao?

– Đêm hôm chàng như kẻ phát điên, cứ cầm một cuốn sách mà múa men không ngớt. Có phải chàng đang luyện một môn võ công gì chẳng?

Cừ Cốc ra vẻ tự nhiên, mỉm cười nói:

– Người nhà võ, lúc nào cũng không muốn bỏ qua thời giờ quý báu cả. Như vậy có gì là lạ đâu?

Vương Phổ Anh thấy sắc mặt Cừ Cốc hơi có vẻ giận, nàng liền chu mỏ nói:

– Hối chơi một chút có sao đâu. Chuyện gì phải giận dữ đến thế!

Cừ Cốc biết ngay mình hơi quá đáng, nên vội vã cười chữa:

– Tại hạ có hơi nóng nảy, xin cô nương tha thứ cho.

Vương Phổ Anh cúi đầu mân mê ché áo, giọng u buồn:

– Em biết chàng rất ghét em. Ôi! Sớm như vậy thì tự buộc lấy làm gì.

Cừ Cốc nghe thấy giựt mình, thầm nhủ:

“Không xong, việc này nên giải thích rõ ràng cho nàng biết ta là người đã có vợ. Nếu không nàng sẽ ôm ấp một hy vọng, sau này lại phải đau khổ không ít”.

Trong lúc chàng đang trầm tư suy tưởng, Vương Phổ Anh đã đi ra khỏi phòng, chàng liền vội vã cất tiếng gọi:

– Vương Phổ cô nương! Vương Phổ cô nương! Xin dừng lại, tại hạ có lời muốn nói.

Có lẽ trong lòng buồn bã nên Vương Phổ Anh ra đi rất nhanh như kẻ trốn lính, thành thử mặc cho chàng gọi cũng không thấy nàng trả lời.

Bỗng trên mái nhà một tràng cười vang lên. Cừ Cốc giật mình, lập tức nhảy lên xem xét. Thân pháp chàng nhanh nhẹn phi thường. Thế mà khi lên đến mái tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người, đưa mắt nhìn quanh tứ phía một hồi cũng chẳng hề thấy có gì động tĩnh, sợ làm kinh động Di Viên Thất Hùng nên chàng lại quay trở về phòng.

Bỗng nhiên, trên bàn đã có một mảnh giấy, nét mực còn chưa ráo, mấy hàng chữ như sau:

*“Giai nhân vốn là hổ thềm của kẻ anh hùng. Chàng nên thận trọng”.*

Tuồng chữ uyển chuyển như rồng bay phượng múa, đồng thời hình như quen thuộc đối với Cừ Cốc, nhưng chàng chưa kịp suy nghĩ ra chữ ấy là của ai. Miệng chàng lẩm bẩm thốt:

– Lữ Cừ Cốc ơi! Giờ ngươi là thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh, không nên ở lại nơi đây làm gì kéo sau này nhiều sự hiểu lầm sẽ đưa đến, lúc ấy dù chưa có gì cũng khó biện bạch được.

Mục đích của chàng ở lại Di Viên, vốn muốn chờ đợi kẻ đã giả mạo lệnh dụ của kim bài. Nhưng như tình cảnh vừa rồi, chàng không còn dám lưu lại nữa, lập tức viết để lại mấy giòong đại khái bảo vì việc gấp rút nên chàng phải vội vã đi đến Thái Sơn. Nếu kẻ truyền dụ có đến, cứ tùy tiện ứng phó, cùng cực lắm thì cứ theo bọn chúng, nhưng phải âm thầm phi báo cho bọn Hà Lạc Bát Tông biết tin.

Viết xong, đặt giấy lên mặt bàn, chàng lặng lẽ rời khỏi Di Viên, hướng về núi Thái Sơn tiến bước.